Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt ved Konferencemødet i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 7de Oktober 1874.

(Fra «Deseret News».)

Jeg havde ikke det Privilegium at kunne lytte til alle de Bemærkninger, der bleve gjorte af Ældste John Taylor i Formiddag, dog hvad jeg hørte, kan jeg vidne var Sandhed. Det er mig stedse en stor Glæde at se en Mand bære et kraftigt Vidnesbyrd om Jesus Kristus. Der er noget Storartet i Evangeliets Principer. Fra min Barndom af var min stadige Bøn og Haab, at jeg maatte leve længe nok paa Jorden til, at jeg kunde finde en Mand, der besad Mod og Uafhængighed nok til at tro paa den samme Lærdom og det samme Evangelium, som Jesus Kristus lærte, og jeg har levet længe nok til at se, høre og selv tage Del deri; jeg fryder mig ved dette Evangelium, thi jeg ved, det er Sandhed.

Jesu Kristi Religion eller Evangelium er en meget upopulær Ting og har været det i enhver Verdens Tidsalder. Vis mig en Mand, der nogensinde har været inspireret af Herren Israels Gud til at udføre en Gjerning for ham, og som har været populær? I kunne ikke finde en saadan Mand i hele Verdens Historie. Tag f. Ex. Noah, som var omtrent 120 Aar om at bygge Arken, og hvormange Venner havde han? Jeg tror omtrent otte ialt. Lot var meget upopulær den Morgen, han forlod Sodoma og Gomorra, det Samme har Tilfældet været med alle de Patriarker og Profeter, som til forskjellige Tider have levet i Verden. Da Jesus Kristus, Guds Søn, Verdens Frelser, Jødernes store Shiloh kom til Jerusalem, gik han til sin egen Faders Hus, dog gaves der ikke et Menneske i hele Judæa og Jerusalem, der var mere foragtet end Jesus Kristus, ligefra den Dag han blev født til Verden indtil den Dag, da han blev korsfæstet paa Golgatha. Hvorfor er dette Tilfældet? Fordi

Menneskene elske hellere Mørke end Lys, og fordi deres Gjerninger ere onde. Herren den Almægtige har i disse sidste Dage lagt sin Haand paa Værket til Fuldbyrdelsen af sine Ord, der i de forgangne fem à sex tusinde Aar ere blevne udtalte ved hans Tjeneres Apostlenes og Profeternes Mund, naarsomhelst han har havt dem paa Jorden. Han har begyndt denne Gjerning, og han vil fuldføre den, thi som Broder Taylor netop har sagt, der gives ingen Magt paa Jorden, som kan tilbageholde hans Haand af den simple Grund, at Gud styrer alle Menneskers saavel Kongers, Fyrsters, Regenters som Statsmænds, Guvernørers og hele Nationers Skjæbne overalt paa den ganske Jord, og vi ere satte her i en Stilling, hvor det er nødvendigt for os at vise Tro paa Gud for at opbygge hans Rige. Læser det ellevte Kapitel af Brevet til de Ebræer, og I ville finde at, begyndende med Verdens Skabelse, er Alting bleven udført ved Tro. De gamle Patriarkers og Profeters underfulde Gjerninger bleve udførte ved Udøvelsen af dette Princip, og det var netop saaledes i denne sidste Uddeling af Tidernes Fylde, da Gud sendte Engle til Jos. Smith. Han vidste og forstod ved de Lærdomme, der vare ham givne, hvad han paa en vis Maade havde at udføre. Herren kaldte ham til at udføre en Gjerning og oprejste ham derfor i det Øjemed. Var Jos. Smith populær blandt Menneskene? Nej aldrig, han blev forfulgt indtil sin Dødsdag, ja indtil han beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod. Men Forfølgelsen mod ham og Verdens Vantro gjør ikke Guds Sandhed til Intet. Herren har opfyldt alle disse Profetier fra Begyndelsen af indtil nu; det har aldrig været tilladt saa meget som et Bogstav eller en Tøddel at gaa uopfyldt hen, og der har aldrig været givet en Aabenbaring fra gamle Fader Adams Dage indtil nærværende Tid, som har været udtalt af en inspireret Herrens Apostel eller Profet, der ikke vil gaa i bogstavelig Opfyldelse. Omendskjøndt Himmel og Jord vil forgaa, skal dog ikke disse Ting fejle at blive fuldbyrdede, og som Broder Taylor har sagt, Verden kan ikke standse Herrens Værk, hvilket er noget, de aldrig have gjort eller ville kunne gjøre.

Dette er en forskjellig Uddeling fra alle andre. Gud har taget fat forat opbygge sit Rige og Zion, og dette Rige maa opbygges, ellers vilde Guds Aabenbaringer forblive uopfyldte. Bibelen er fuld af disse Lærdomme, hvilket Altsammen maa opfyldes, og jeg bærer Vidnesbyrd om deres Sandhed. Bibelen er sand, og dens Profetier bleve udtalte af hellige Mænd i gamle Dage, eftersom de vare drevne af den Hellig-Aand. Esajæ Aabenbaringer angaaende Opbyggelsen af Guds Zion i de sidste Dage ville gaa i Opfyldelse. Guds Hus vil blive oprejst paa Bjergenes Toppe, og alle Nationer ville fly dertil. Zion maa blive oprejst og iføre sig sin smukke Dragt, hun maa beklædes med Guds Herlighed. Guds Tempel maa ligeledes blive opbygget paa Bjergene, og Evangeliet prædikes for alle Nationer under Himlen, inden Enden kommer.

Verden siger, den tror ikke disse Ting, det er sandt, vi vente imidlertid ikke og have aldrig ventet, at den skulde tro dem, men Verdens Vantro forandrer ikke Guds Værk. Vi maa leve i Tro. Da Moroni, fire hundrede Aar efter at Kristus var kommen i Kjødet, skjulte den Optegnelse i Jorden, hvorfra Mormons Bog blev oversat, gjorde han det i Tro, paa samme Maade som Noah byggede Arken. Han skuede fremad og saa den Optegnelse komme frem i de sidste Dage, hvorom Profeterne Ezekiel og Esajas

havde talet, da Josephs Træ skulde føjes til Judæ Træ, og de skulde blive til Et i Herrens Tjeneres Hænder for Verdens Øjne, da Sandhed skulde opvoxe af Jorden og Retfærdighed skue ned af Himlen. Disse Ting skulde være en Begyndelse til det store Guds Værk, forberedende Indsamlingen af de tolv Israels Stammer i de sidste Dage. Denne Optegnelse er fremkommen, ligesom alt Andet er blevet opfyldt, der er blevet gjort ved Tro og Guds Befaling.

Da Jos. Smith begyndte at modtage Aabenbaring fra Gud, var han en Dreng, en ulærd Yngling; og havde han ikke havt Tro og bleven inspireret af den Almægtige, kunde han aldrig have havt Magt eller Mod til at gaa frem og indføre Jesu Kristi Evangelium iblandt en Slægt, der var saa stærkt indhyllet i falske Lærdomme, Uvidenhed og Mørke. Men Gud bevarede, inspirerede og opholdt ham, og lod ham leve paa Jorden, indtil han havde grundlagt dette Rige som Opfyldelse af Profetierne. Han organiserede Kirken og modtog det hellige Præstedømme under Hænders Paalæggelse af Engle, som Gud i den Hensigt udsendte — Mænd, som havde holdt det aaronske og melchisedekske Præstedømme i andre Slægter paa Jorden. De overførte paa Joseph alle de Præstedømmets Nøgler og Kræfter, som vare nødvendige for Opbyggelsen af Guds Rige, og han levede længe nok til at organisere dette Rige, der aldrig mer vil blive omstyrtet paa Jorden.

Guds Aabenbaringer til os have været opmuntrende, vi have set dem gaa i Opfyldelse og ville vedblive at gjøre det indtil Enden. Jeg vil sige til de Sidste Dages Hellige, at vi ere i den samme Stilling, som andre Slægter have været — vi maa gaa fremad i Tro og have Tillid til Opfyldelsen af Guds Aabenbaringer. Ingen Mand eller Kvinde paa denne Jordens Kreds vil nogensinde blive skuffet med Hensyn til Opfyldelsen af Herrens Ord, thi han har udtalt sine Beslutninger, gjort Pagter, og ved sine Tjenere Profeterne har han aabenbaret sit Ord og sin Villie angaaende Verden og dens Beboere, og ikke én af hans Udtalelser ville fejle, men alle ville blive opfyldte. Hvis det kunde være anderledes, vilde Zion aldrig blive opbygget, men Gud har besluttet, at hans Rige skal grundfæstes, at Zion skal reise sig i Majestæt og staa som et skinnende Lys for Nationerne, og at ethvert Vaaben, der er dannet imod hende, skal sønderbrydes.

I disse Bjergenes Dale opstige daglig Hundreder og Tusinder af Helliges Bønner for den Herre Zebaoths Øren, bønfaldende ham om at opfylde sit Ord paa Jorden og opholde sine Tjenere. Beder ikke de Hellige for nogen Anden? Jo, de bede for Enhver — for Præsident Grant, Dommer Mc. Kean, Utahs Guvernør og for Enhver, der beklæder offentlige Embeder saavelsom for Brigham Young og Apostlene. Disse Bønner opstige for Herren, og de ville blive hørte og besvarede.

Hvormange have ikke sagt til Jos. Smith: „Hvorledes i al Verden styrer og regjerer De dette Folk? Hvor let De gjør det!“ Vore Fjender idag se paa Brigham Young og sige: „Hvis kun han døde, vilde det være forbi med Mormonismen;“ men heri tage de fejl. Dette Værk beror ikke paa Præs. Young, ejheller beroede det paa Jos. Smith. Hele Verden tænkte, hvis man blot kunde faa dræbt Jos. Smith, vilde det være forbi med „Mormonismen“, hvilket ogsaa vilde have været Tilfælde, hvis ikke dette havde været et Værk af Gud den Almægtige; havde det været Menneskeværk, vilde det for længe siden have ophørt at existere paa Jorden. Den Magt, som har op-

holdt dette Værk fra Begyndelsen, opholder det fremdeles. Som Broder Taylor netop har sagt, alle de hellige Profeter og Apostle, som have været dræbte paa Jorden for Jesu Vidnesbyrd og Guds Ords Skyld, og som nu sidde ved Guds højre Haand i Himlen, ere i denne deres nye Stilling ligesaa meget beskjæftigede med at fremrulle Guds Værk, som da de levede her i Kjødet, ja endog meget mere, da de nu besidde mere Lys og Kraft. Og Jesus Kristus selv, som døde paa Korset, og som efter sin Opstandelse besøgte de andre Faar af sin Sti paa dette Kontinent og tilbød Evangeliet til Jøder og Hedninger, den samme Jesus arbejder med Faderen og har gjort det fra den Dag, hans Legeme blev lagt i Graven, at hans Hensigter kunne blive fuldbyrdede og hans Værk fuldført i de sidste Dage, som er i vor Slægt. Vi ere ikke alene om at udføre Guds Værk. Hvis Verdens Øjne vare aabne, vilde man se, at der er Flere for os end imod os. Vi ere i én Forstand kun Støv i Guds Hænder. Dette Værk beror ikke paa noget Menneske eller Del af Mennesker. Herren den Almægtige har begyndt at udføre sine Hensigter, og han søger efter de Oprigtige og Ydmyge overalt i Verden forat finde dem, som ere villige til at tage fat og hjælpe til at opbygge hans Rige i de sidste Dage. Han har fundet nogle Faa, og han vil finde mange Flere.

Hvorledes har det været med Jos. Smith, Brigham Young, Apostlene og Tusinder af Israels Ældster, som have gaaet ud at prædike Evangeliet til Verden uden Pung eller Taske, tilbydende Livsens og Saliggjørelsens Ord uden Betaling Med Randselen paa Ryggen og med Staven i Haand have de rejst Tusinder og Tusinder af Mil i denne Hensigt. De have været inspirerede at gjøre dette ved Gud den Allerhøjestes Kraft, og denne Inspiration fra det Høje har opholdt dem paa deres mojsomlige Vandringer; den har opholdt denne Kirke fra dens Fremkomst af indtil denne Stund og vil gjøre det, indtil den er fuldkommen. Vi kom ind her den 21de Juli 1847 efterat være bleven forbrevne fra vore Hjem, vore Fædres Grave og fra vore Besiddelser, som vi ærlig og redelig havde tilkjøbt os af Regjeringen, ene og alene paa Grund af Guds Ord og Jesu Kristi Vidnesbyrd eller med andre Ord paa Grund af vor Religion. Vi kom her og fandt en øde Ørken, der ikke indeholdt Andet end nogle omflakkende Indianere, nogle sky Ulve og hist og her nogle Græshopper. Der var intet Tegn til nogen angelsaxisk Race eller til nogen hvid Mand her dengang, men det ganske Land var en Ørken af det mest golde og øde Udséende. Naar nu Fremmede komme op til Zion paa denne store banede Vej, der er opkastet som en Opfyldelse af Guds Aabenbaringer, hvad se de saa? De se ikke længer en Ørken, men et Bælte paa sex hundrede eng. Mil opfyldt af Stæder, Byer, Landsbyer, Haver, Marker og Enge. Hvem har gjort dette? Herren Israels Gud har inspireret sine Hellige til at gjøre det. Præsident Young er bleven ledet, ført, raadet og tilskyndet dertil ved den Hellig-Aand og ved Jesu Kristi Aabenbaringer, derfor er, hvad de Fremmede nu se i dette Tabernakel saavelsom Alt i Territoriet, en Opfyldelse af den Del af Aabenbaringerne, som I kunne læse hos Profeten Esajas og andre af Profeterne og Patriarkerne. Disse Ting ere sande, og Eders Øjne kunne se dem; hvad enten I tro dem eller ikke, har Intet at gjøre hermed. Jeg vil sige Eder, at hvis dette Værk ikke havde været af Gud, og Gud ikke havde baaret Vidnesbyrd til Ældsternes Prædiken, kunde vi have prædiket, indtil vi vare blevne saa gamle som Methusalem,

uden at have kunnet indsamle Folket fra næsten enhver Nation under Himlen, som vi have gjort overensstemmende med de gamle Profeters Forudsigelser, der indeholdes i Bibelen. Men Herren har aldrig stuffet Nogen, forsaavidt hans Værk angaar. Det blev ikke standset i sin Fremgang ved Jos. Smiths Død, og det vil heller aldrig ved at nogen Mand, Profet, Apostel eller nogen Anden forlader denne Jord, thi det er i Guds Hænder, og han har besluttet, at det skal staa for evig, og at det skal udstrække sig, indtil dets Herredømme bliver almindeligt.

Vi se ikke idag, hvad vi saa for fire og tyve Aar siden, og vi se ikke idag, hvad der vil blive set fire og tyve Aar fra denne Tid; der vil ikke være nogen Standsning i Opbyggelsen af Guds Zion eller Fuldendelsen af dette hans Værk paa Jorden. Jos. Smith var en Guds Profet, oprejst af Herren den Almægtige, og Guds Inspiration ledede og opholdt ham indtil hans Dødsdag. Han beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod, og dette Vidnesbyrd staar fremdeles ved Magt for hele Verden. Denne Optegnelse, som jeg holder i mine Hænder (Lærdommens og Pagtens Bog), indeholder Guds Aabenbaringer, og i en af dem siger Herren: „Lad Jord og Helvede forene sig imod Eder, og de skulle ikke faa Overhaand, Riget er Eders, jeg har givet det i Eders Hænder, og I ere kaldte til at opbygge det.“ Herren er den Fornemste i at regjere, lede og styre dette Værk, hvilket han vil vedblive med indtil Enden.

Naar Menneskene derfor indlade sig paa at stride mod dette Værk, saa stride de, som Broder Taylor har sagt, imod Gud; det er ikke imod Brigham Young, Apostlene eller dette Folk alene de stride, men det er imod Gud Herren. Ethvert Menneske vil blive lønnet efter sine Gjerninger. Vore Bønner opstige for Gud baade Dag og Nat, at han vil udøve Ret, Dom, Retfærdighed og Sandhed, at han vil opholde Alt, hvad der leder til Godt og som gjør Godt, og at han vil ødelægge Alt, hvad der leder til Ondt eller til at gjøre Ondt; ved Aabenbaring ere vi tillige blevne forsikrede om, at Herren vil høre vore Bønner og besvare dem. Herren er med dette Folk, men som Sidste Dages Hellige tror jeg ikke, vi altid skattere disse Forrettigheder, som vi skulle. Vi ere kaldte til at udføre et Arbejde; Herren har lagt dette Arbejde i vore Hænder, og vi ere holdte ansvarlige for Himlen og Jorden i Brugen af vore Talenter, for Lyset og Sandheden, som vi have erholdt.

Hvad er dette Liv? Hvad ere Tingene i dette Liv? De Sidste Dages Hellige leve for Tingene paa den anden Side Sløret, det samme som hvad alle Guds Tjenere have gjort. Er det nu ikke en Besynderlighed, at saa Faa af Menneskeslægten have en Interesse for evige Ting, Ting paa den anden Side af Sløret? Vore Liv her ere kun nogle faa Dages Vedvaren, men paa den anden Side af Sløret skulle vi leve evindeligen, vi skulle leve og existere ligesaa længe, som vor Skaber vil existere, og vor evige Skjæbne afhænger af Maaden, hvorpaa vi tilbringe vort korte Liv her i Kjødet. Vil det ikke betale enhver Mand, enhver Profet, Apostel eller Hellig i denne eller nogen anden Verdens Tidsalder at være sand og tro imod sin Gud,ære sin Kaldelse, være tapper i Vidnesbyrdet om Jesus Kristus, prædike Evangeliet og forkynde for Jøder og Hedninger det glade Budskab om Rigets Oprettelse i denne Tid og Slægt? Ja det vil betale sig at gjøre Ret, og Menneskene ville sørge og bitterligen fortryde at have stridt imod Gud eller hans Værk i denne eller nogen anden Generation. Hvad have Jødernes

Lidelser været, fordi de forkastede Jesus Kristus. Ethvert Ord, der er blevet udtalt om dem af Moses og Jesus for Hundreder af Aar tilbage, er gaaet i bogstavelig Opfyldelse indtil denne Dag. De have været til Spot og Mundheld blandt Hedningerne, af hvem de længe have været traadte under Fødder som Opfyldelse af Jesu Kristi Ord, og de ville vedblive i deres nuværende Stilling, indtil Hedningernes Fylde er indgaaet. Jesus tilbød Jøderne Evangeliet i hans Dage, men i disse sidste Dage er det først blevet tilbudt Hedningerne, hvorved det opfyldes, hvad der er bleven sagt, at de Første skulle blive de Sidste og de Sidste de Første; naar derfor Hedningerne blive regnede uværdige til evigt Liv, vil Evangeliet blive bragt til Israels Hus, som da vil annamme det. Hedningerne skulde lægge Mærke til Advarselen, der blev dem given af Apostelen Paulus, at de ikke skulde falde formedelst Vantro ligesom Jøderne, der bleve afskaarne, fordi de forkastede Messias og det Frelsens Budskab, som blev dem tilbudt. Fra hin Dag indtil denne have de været adspredte, forfulgte og plagede; deres Stad blev tilintetgjort og deres Templer ødelagte, og deres Fædres Land har været i Hedningernes Hænder indtil denne Dag. Herren har sagt: „Hævnen tilhører mig, og jeg vil betale," hvorfor vi kunne være forvissede om, at Herren vil gjengjælde dem, som søge at ødelægge hans Folks Liv og omstyrte hans Rige. Hævnen er i den Almægtiges Haand. „Jeg vil føre Eders Krige," siger Herren. Vi søge ikke at skade Nogen, hvor stor en Fjende han end er af os, vi overlade ham i Guds Hænder, da vi vide, han vil gjengjælde ham, og Gjengjældelsen vil blive Alt, hvad Gud, Engle, Hellige, Djævle eller ugudelige Mænd kunne fordre eller hvad noget Menneske kan taale. Naar vi indlade os paa at stride mod Gud, ville vi have til at gjengjælde derfor. Menneskene ville komme til at betale for enhver Synd, der er begaaet i Kjødet, det er ligemeget, hvad de gjøre, de ville blive holdte ansvarlige derfor. Hvis en Mand gjør Ret, er standhaftig i Jesu Kristi Vidnesbyrd, adlyder Evangeliet og holder sine Pagter, har han Adgang til Guds og Lammets Nærværelse, naar han gaar over paa den anden Side af Sløret; da han har holdt den celestiale Lov, træder han ind til celestial Herlighed, han er berettiget dertil ved hin Lov, og han bliver meddelagtig i denne Herlighed gjennem alle Evighedens Tidsaldre. Det betaler sig for ethvert Menneske under Himlen at være lydig og tro mod Guds Lov de faa Dage, man tilbringer her i Kjødet. Jeg siger derfor til Verden, til enhver Sekt under Himlen, hvis I nogensinde erholde nogen Velsignelser i de evige Verdener af Nogen, vil det blive fra den Gud, de Sidste Dages Hellige tilbede, thi Gud har skabt os Alle, enten vi ere Methodister, Baptister, Lutheraner, „Mormoner" eller noget Andet, vi ere Alle Børn af én Fader. Hvorfor skulde vi da forfølge hinanden for vor Religions Skyld? Det er Daarskab i højeste Grad. Vi leve i et Land og under en Konstitution (Amerika), som sikrer enhver Sekt, Parti eller Samfund under Himlen Rettighed til at dyrke Gud overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende, hvorfor skulde vi da være saa snæverhjertede som at hade eller søge at forfølge eller dræbe vor Næste, fordi han er forskjellig fra os i Religion?

Vi tilbede Gud og ere Sidste Dages Hellige, fordi vi vide, at Evangeliet, som er blevet aabenbaret i disse sidste Dage, er sandt. Vi have annammet det og erholdt Forjættelserne, som ere lovede dem, der ville adlyde det. Den Hellig-Aand og Jesu Kristi Vidnesbyrd have aldrig

bedraget os, og vi have erholdt dette Vidnesbyrd, medens vi vare adspredte blandt næsten enhver Nation under Himlen. Ved denne Magt ere vi blevne indsamlede. Det er Grunden, hvorfor vi ere „Mormoner", som Verden kalder os. Vi vide, dette Værk er sandt, vi vide, det er Jesu Kristi Evangelium. Vi ville ikke forfølge, udskjælde eller trætte med Nogen paa Grund af hans religiøse Anskuelser. En Mands Religion, lad den være, hvad den være vil, er imellem ham og hans Gud. Han gaar til den evige Verden og vil der erholde sin Løn, og der er ingen Grund eller Nytte til at trættes om Religionen, hvilket vi heller aldrig have ønsket at gjøre. Hvad der end er blevet sagt om os, have vore Tabernakler — dette og andre — stedse staaet aabne for enhver Præst, der er kommen hertil, ligemeget hvad Sekt eller Samfund han tilhørte. Vi ere ikke bange for vore Lærdomme, ligesaalidt som vi ere bange forat lade vore Børn høre Andres Lærdomme. Hvis noget Menneske er i Besiddelse af en Sandhed, som vi ikke have, ere vi villige til at tilegne os den. Sandhed er, hvad vi ere efter, og vi ere ikke bange for noget Menneskes Lærdomme, vi ere villige til at staa ved Guds Aabenbaringer. Disse ere de Sidste Dages Helliges Følelser. Da vore methodistiske Venner kom til denne Stad, hvor de opsloge deres Telte og holdt deres store Lejr-Forsamling, hvilken Fremgangsmaade fulgte da de Sidste Dages Hellige? Kirkens Præsident, de tolv Apostle og Stadens Borgere med deres Hustruer og Børn gave dem en Forsamling paa mange Tusinder, vi sadde i deres Telt og lyttede til, medens de udskjældte os det Bedste, de kunde. Vi tro at burde give enhver Mand den Rettighed at sige, hvad han behager, vi have derfor altid været villige til at lade Enhver udtrykke sine Følelser iblandt os. Vi ere ikke bange derfor. Hvis vi ikke have Sandheden, da er det den, vi ere efter, vi ønske at besidde den. Men vi vide, vi have den, at Evangeliet, som det blev gjengivet og aabenbaret til Jos. Smith, er Guds Sandhed, og vi vide, at Gud har taget fat forat opbygge Zion, og han vil ogsaa gjøre det. Vi bære Vidnesbyrd herom, fordi vi vide, det er sandt.

Jeg beder Gud velsigne de Sidste Dages Hellige. Min Bøn er, at vi stedse maatte skattere vore Forrettigheder, at vi maatte besidde Aanden af vor Kaldelse, og at den Hellig-Aand maa oplyse vort Sind stadigen, saa at vi ikke maa vandre i Mørket, men i Lyset. Jeg beder, at den Hellig-Aand maa bære Vidnesbyrd til de Fremmede, der ere indenfor vore Mure. Jeg er glad over, at den gjør, og den har gjort det mer eller mindre i de forgangne fyrretyve Aar. Men den er den Samme idag, som den var i Jesu Dage. Han sagde Nikodemus, at Lyset var kommet til Verden, men Menneskene elskede Mørket hellere end Lyset, fordi deres Gjerninger vare onde, hvorfor de ogsaa vare hjemfaldne til Fordømmelse. Mine Brødre og jeg have rejst mange tusinde Mil forat prædike Evangeliet til vore Medmennesker; vi have gjort dette, fordi vi vide, dette Evangelium er sandt. Vi ere villige til at staa fast ved dette Evangelium, dette Vidnesbyrd og dette Værk i Liv og i Død, i Tid og i Evighed. Vi skulle hinsides møde de Fremmede, som komme her og besøge os, de ville møde os der, og om de aldrig vidste før, ville de da vide, at vort Vidnesbyrd er sandt.

Jeg beder Gud min himmelske Fader, at han vil bære Vidnesbyrd ved sin Hellig-Aand for de Ydmyge og Oprigtige blandt Menneskenes Børn, at de maa annamme Sandheden og blive beredte til at arve evigt Liv, for Kristi Skyld. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Fortsat Aabenbaring er absolut nødvendig.

Naar vi under en tilfældig Samtale med vore kristne Venner skulde komme ind paa dette Emne og aabent erklære vor Tro paa det Uhyre, man ialmindelighed kalder Aabenbaring eller fortsat Aabenbaring, vilde man snart bemærke en pludselig Forandring hos det Individ, med hvem man var kommen i Samtale. Ved den blotte Benævnelse af dette i den saakaldte kristne Verden saa sjeldne Ord bliver vor Antagonist en hel Del urolig. Indtager han en siddende Stilling, farer han op som om ramt af et elektrisk Stød. Finde vi ham i en staaende do., kunne vi være forvissede om at se ham foretage en gymnastisk Øvelse i Retning af en Fjernelse fra os. Skulde nu nogen lignende Udtryk undslippe os, som f. Ex. at vi troede paa Mirakler, Tegn, Englesendelse osv., vilde vi gjøre ham fuldstændig maalløs af Forbauselse. Hvis han nu ikke tillige ovenpaa dette sidste, knusende Stød er løben sin Vej, men er som en fornuftig Mand vendt tilbage for igjen at indtage sin forrige Stilling, kunne vi begynde at gjenoptage Samtalen med ham.

Nu dette kun forat vise, med hvilken Varsomhed de Udenforstaaende modtage Alt, hvad der hedder „Overnaturligt", „Utroligt" osv.; vi ville imidlertid ikke her fortsætte denne Samtale, der synes at skulle blive af Interesse, men ville, eftersom Rummet for vor Redaktionsartikel tillader det, søge at bevise Nødvendigheden af, at der i enhver Tidsalder finder en Forbindelse mellem Himmel og Jord Sted.

Lader os t. Ex. betragte Verdens Tilstand idag, og vi ville se, at alle optænkelige Onder existere og trives udmærket blandt denne oplyste og lærde Generation. Krig, Blodsudgydelse, Mord, Drab, Tyveri, Horeri, Skjørlevnet og Uterlighed af enhver Slags drives i en betænkelig Grad overalt i Kristenheden. Kiv, Splid og Uenighed i saavel politisk som religiøs og social Henséende er herskende allevegne, hvilket Altsammen er en Følge af den stedfindende Tingenes Orden. Man kunde fristes til at spørge, hvor tør Menneskene under et saadant sandt Babel vove at forkaste Aabenbaring fra det Høje, Kundskab fra Himlen? Hvor tør Menneskene driste sig til under et saadant forfærdeligt Virvar at sige, de behøve ikke disse Ting? At forkaste dette høje og hellige Princip, der er til Menneskeslægtens sande Gavn og Bedste, er det samme som at sige, at de ikke behøve at blive belærte og underviste af vor himmelske Fader, som om deres Institutioner vare af en saa fortrinlig Beskaffenhed, at de ikke behøvede nogen Forbedring eller at et højere Forsyns Indgriben vilde være fuldstændig overflødig. Men dette vilde jo være noget taabeligt Snak, der ikke burde have hjemme hos fornuftige Mennesker. Det er Noget, der strider imod saavel Bibel som Fornuft. Hvis Menneskene behøvede Inspiration og Aabenbaring fordum, saa behøve de det isandhed ogsaa nu. Var det novendigt i Kristi og Apostlenes Dage at have disse Ting, saavelsom ogsaa at blive belært og under-

vist ved Drømme og Syner, maa det Samme være nødvendigt i vor Tid saavelsom i alle kommende Slægter. Hvor ville alle Saadanne hen, Bibelen erklærer jo udtrykkelig: „Men Aandens Aabenbarelse gives Enhver til det, som er nyttigt.“ (1 Kor. 12, 7.) — „Udslukker ikke Aanden, foragter ikke Profetier.“ (1 Thess. 5, 19. 20.) — „Tragter efter de aandelige Naadegaver, men mest at I maatte profetere.“ Atter: „Naar der ikke er Syner, forsmægter Folket.“ (Ordsprog 29, 18.) — Der var Nogle, som profeterede i Israels Lejr, og Moses sagde: „Gid alt Herrens Folk var Profeter.“ Nu, den kristne Verden, der siger sig at tro Bibelen, som er Guds Ord, gaar stik imod disse Skriftsteder og erklærer ugenert, at Aabenbaring, Syner, Drømme, Englesendelse, Profetier osv. behøves ikke og er aldeles unødvendigt. Med hvilken Berettigelse de forkaste disse Ting, vil Læseren kunne forstaa af de her anførte Skriftsteder.

Hvorfor er Verden saa uenig og saa højst forskjellig i Religion idag? Hvorfor tror En Et og en Anden et Andet? Hvorfor fortolke de Bibelen paa saa mange forskjellige Maader? Hvorfor kunne de ikke opnaa Enighed i at udlægge den paa den Maade, som den skal udlægges? Svaret bliver: Fordi de Alle ere enige om at forkaste Aabenbaring, der er den eneste Kilde til sand Kundskab om Gud og hans Villie og Hensigter med Menneskenes Børn. Hvad siger ikke Evangelisten Matthæus i sit 11 Kap. 27 Vers: „Ingen kjender Faderen uden Sønnen og den, som Sønnen vil det aabenbare.“ Eller med andre Ord, Ingen kjender Herren uden ved Aabenbaring. „Nøglen til den theologiske Videnskab er Nøglen til guddomlig Aabenbaring. Uden denne Nøgle har aldrig noget Menneske eller nogen Forsamling af Mænd nogensinde kjendt eller vil nogensinde kjende den evige Fader eller Jesum Kristum. — Da Aabenbaringens Nøgle blev tabt for Mennesket, blev ogsaa Kundskaben om Gud tabt. Og da evigt Liv beror paa Kundskaben om Gud, blev naturligvis Nøglen til det evige Liv ogsaa tabt.“ (P. P. Pratts „Key to Theology.“) Sandheden af dette sidste Citat er saa aabenbar for ethvert rettænkende Menneske, at det ikke behøver nogen nærmere Kommentar.

En anden hovedsagelig Aarsag for al den herskende Strid og Uenighed i religiøs Henséende i Verden er Menneskenes Vantro. Var det ikke paa Grund af Menneskenes Mangel paa Tro, vilde Gud fremdeles aabenbare sig for dem. Han vilde skjænke dem Syner og Drømme og gjengive dem de aandelige Naadegaver, som Guds Folk fordum saa saare eftertragtede. Men det er paa Grund af Menneskenes Gjenstridighed, at han fraholder dem disse kostelige Ting. Lader os se, hvad Guds store Profet i de sidste Dage siger herom: „Formedelst Tro vidste de Forrige-Dages Hellige mere om Himlen og himmelske Ting end alle Andre, fordi denne Underretning er Troens Virkning. Thi hvor Troen er, der vil Kundskaben om Gud ogsaa være, tilligemed alle dertil hørende Ting: Aabenbaringer, Syner, Drømme,“ osv. (Pagtens Bog, 7de Forelæsning om Troen § 20.) Mormons Bog Side 560 siger: „Det er ved Tro, at Mirakler blive gjorte, og det er ved Tro, at Engle vise sig og tjene Menneskene; dersom da disse Ting have ophørt, ve Menneskenes Børn, thi det er formedelst deres Vantro.“ Menneskene skulle erindre sig, at Gud er evig og uforanderlig, at han er den Samme igaar, idag og til evig Tid. „Og se, jeg siger Eder, der er ingen Forandring hos Gud; om saa var, vilde han ophøre at være Gud; men han ophører ej at være Gud, og er en Gud, som gjør Mirakler. Og

Aarsagen, hvorfor han ophører at gjøre Miraller iblandt Menneskenes Børn, er, fordi de henfalde til Vantro, og vige fra den rette Vej, og kjende ikke den Gud, paa hvem de skulde forlade sig." (Mormons Bog Side 519.) Atter: „Og jeg vil raade Eder, mine elskede Brødre, at huske paa, at han er den Samme igaar, idag og til evig Tid, og at alle disse Gaver, om hvilke jeg har talet, hvilke ere aandelige, aldrig ville blive afskaffede, ikke saalænge Verden staar, ikkun ifølge Menneskenes Børns Vantro." (Mormons Bog Side 567.)

En Forjættelse er given alle dem, som ønske at komme til Kundskab om Guds Villie i saavel denne som enhver anden Tidsalder, idet Herren nemlig siger hos Jakob: „Dersom Nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." Om den bogstavelige Opfyldelse af den i dette Skriftsted indeholdte Forjættelse paa den store Profet i de sidste Dage Jos. Smith henvise vi til hans Levnetsløb, oversat i „Skand. Stjerne" 1 Aarg. Side 162 og 163. Ved Profeten Nefi siger ligeledes Herren: „Thi den, som flittigen søger, skal finde, og Guds Hemligheder skulle vorde aabenbarede for dem ved den Hellig-Aands Kraft, saavel i disse Tider som i forrige Tider, og som i forrige Tider, saa og i de tilkommende Tider, thi Herrens Vej er en evig Omgang." (M. B. Side 18.)

Til Slutning ville vi sige, at Guds Kirke har aldrig existeret og vil aldrig existere paa Jorden i dens nuværende Tilstand uden Aabenbaring, hvilket stedse har været dens Særkjende. „Paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed," var som bekjendt en af Frelserens Ytringer, og er denne „Klippe" borte, saa kan „Menigheden" (Kirken) nødvendigvis heller ikke blive „opbygget". Hvis vi tro paa Bibelen, maa vi absolut tro paa Aabenbaring, Syner, Drømme, Englesendelse osv., thi den siger: „Og det skal ske i de sidste Dage, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere, Eders Ældste skulle drømme Drømme, og Eders unge Karle se Syner. Og end over Tjenere og over Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand. Og jeg vil give underlige Tegn i Himlen og paa Jorden, (nemlig) Blod og Ild og Røgstøtter. Solen skal omvendes til Mørkhed og Maanen til Blod, forend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer." (Joel 3 Kap. 1—5 V.) Endvidere Aab. 14 Kap. 6 V.: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk."

Vi kunne anføre endnu flere Beviser for Nødvendigheden af at have Aabenbaring og andre herhen hørende Ting, men ville hermed afslutte Emnet for denne Gang, haabende at den oprigtige Læser maa føle Sandheden af Ovenstaaende.

Ansigtets Skjønhed falmer, men Sindets Skjønhed vedvarer.

Som væsentlige Betingelser for Lykke er at have Noget at gjøre, Noget at elske og Noget at haabe for.

En taabelig Ven er mere besværlig at have med at gjøre end en klog Fjende.

Ved at yde Andre Goder, overføre vi dem paa os selv.

Korrespondance.

Danmark.

Aarhus d. 23de Januar 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

I Haab om, at et Par Ord fra denne Kant maa interessere Dem, vil jeg tage til Pennen, forat sende Dem nogle Linier. Jeg er just kommen tilbage fra et Besøg hos mine Slægtninge nede i Vadum og Omegn i Aalborg Konference. Der er mange „Mormoner" udvandret fra denne Egn i de henrundne Aar, som nu leve i Zions fredelige Dale og idag staa trofaste i Opbyggelsen af Herrens Gjerning. Min Fader hjalp i 1862 næsten alle daværende „Mormoner" til at emigrere herfra denne Egn, og siden den Tid har det omtrent staaet stille her med Evangeliets Udbredelse, kun nogle Enkelte ere udvandrede siden som „Mormoner".

Jeg er bleven vel modtagen baade blandt Slægtninge og Venner, næsten over min Forventning. Her er mange oprigtige Mennesker i denne Egn, som endnu ønske at høre Sandheden, og der er enkelte, som ville komme en lang Vej forat høre vore Lærdomme, hvilket klarligen viser, at der er en Smule Opvækkelse iblandt Folket. Jeg har afbenyttet enhver Lejlighed, jeg har havt, til at fremsætte vore Lærdomme. Jeg føler mig velsignet, lykkelig og taknemlig til Herren, at han kaldte paa mig i min Ungdom, og at jeg er agtet værdig til at være en Arbejder i hans Vingaard. Jeg anser det som en Ære at arbejde for saa nobel en Sag og at være en Forsvarer af Sandheden, thi den vil sejre og triumfere, naar Retfærdighedens Dommer engang kommer.

Mine Slægtninge og Venner syntes, det var sørgeligt, da jeg fortalte dem, at jeg var kommen som „Mormonmissionær", og enkelte af dem endog græd over mig, jeg trøstede dem det bedste, jeg kunde, og fortalte dem, at jeg var meget godt tilfreds med min Stilling og vilde ikke bortbytte den for Danmarks Kongekrone, desuden fremførte jeg Frelserens egne Ord, hvor han siger, at den, som ikke kan forlade Fader og Moder, Hustru og Broder for mit Navns Skyld, er mig ikke værd.

Jeg havde mange Forsamlinger i Vadum og Omegn, som alle vare godt besøgte. Den første, jeg afholdt, var i en stor Sal, hvor flere hundrede Mennesker vare tilstede. Iblandt de Forsamlede var der 2 Præster, 2—3 Lærere og nogle Flere af samme Kaliber. Det var den ene af Præsterne meget magtpaaliggende at komme til at tale. Jeg sagde ham derfor, at om han bare vilde være rolig, til jeg blev færdig, saa vilde jeg tale med ham til Klokken blev 12 samme Aften, eller ogsaa møde ham i offentlig Foredrag den næste Aften i Vadum Skolehus, thi han havde der bestemt et Møde, men han frasagde sig begge Dele i hele Forsamlingens Paahør; hvis jeg vilde møde ham nogetsteds, maatte det ske i Kirken. Han afholdt et Møde nogen Tid efter, i hvilket han brugte store Ord og advarede Menigheden fra at byde mig Velkommen eller at tage mig tilhuse. O, hvilken barmhjertig Sjælesørger! Jeg tvivler meget om, at han er efter de fortabte Faar af Israels Hus.

Jeg føler mig vel baade paa Legeme og Aand og har kun ét Maal for Øje, nemlig at fremme Herrens Værk; dette

har været mit Ojemed fra den Dag, jeg sluttede Pagt med Herren i Daabens Vande. Min Tro og Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed skrider stadigen fremad. Til samme Tid kan jeg sige med Sandhed baade for Gud og Mennesker, at jeg har aldrig tvivlet derom fra den Dag af, jeg først annammede Evangeliet.

Det glæder mig meget at høre Godt fra Zion, thi jeg er interesseret i hendes Sag tilligemed enhver Ting, jeg ejer. Det var mig en kjærkommen Nyhed at høre, at George Q. Cannon havde taget sit Sæde i Kongressen, og min Bøn skal stedse være, at han maa beholde den trods al Djævelens List og Snarer. Thi jeg anser ham for en Guds Mand og en god Forfægter af Folkets Rettigheder, saa at Zions Staver maa i Fred udvides og Orknen fremdeles blomstre som en Rose.

Der var lidt Sygdom iblandt de Hellige nede i Aalborg Konference, især iblandt Pigerne, som arbejde paa Fabrikkerne. Hansen og Jensen vare Begge vel. — Jeg haaber at have udrettet noget Godt dernede, der er flere, endog velstaaende Familier, der talte om at rejse, og enkelte, som tro Evangeliet.

Behag at hilse Brødrene Frantzen og Bruun. Brødrene Geertsen og Petersen ere Begge vel og sende en venlig Hilsen. Modtag til Slutning det Samme fra mig,

Deres Medarbejder i Kristo
Andrew R. Andersen.

Aarhus d. 3die Febr. 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

For at lade Dem vide Lidt om min Stilling, siden jeg ankom her til Aarhus, vil jeg idag sende Dem nogle Linier.

Jeg i Forening med A. Andersen blev modtagen paa Dampskibsbryggen dersteds af P. C. Geertsen. Dagen efter bivaanede vi Grensmødet i Aarhus, ved hvilken Lejlighed mange Hellige og Fremmede vare tilstede, da Geertsen havde ladet vor Ankomst til Byen bekjendtgjøre i Avisen. Det var derfor lidt nyt i Begyndelsen for Folket her at høre os, men nu er Alting igjen ved det Gamle. De Hellige ere gode og trofaste i deres Pagter, og her findes visstnok mange oprigtige Mennesker i denne Del af Missionen. Størstedelen af de Hellige ere fattige, hvilket maaske er til deres eget Bedste. I Forening med Broder Geertsen har jeg prøvet paa at opbryde en ny Mark, og igjen bringe Liv til mange af dem, som engang have kjendt Sandheden. Men dette Arbejde synes at være forbunden med mange Vanskeligheder.

Hvad min kjødelige Familie og gamle Venner angaar, saa ønske de helst at være fri forat høre Tale om „Mormonismen“ eller rettere Sandheden. Dog har jeg benyttet enhver Lejlighed til baade Angreb og Forsvar, og har afholdt flere store Forsamlinger her omkring Aarhus. Men Folket er ligegyldigt og vil hellere høre Noget om Amerika og Forholdene der, end de ville høre om Religion. Dog haaber jeg, at Evangeliets Sæd vil have sin velgjørende Indflydelse ved Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed i Herrens egen, bestemte Tid. Mange ville visstnok i Fremtiden komme og adlyde Sandheden.

Maa jeg bringe Dem tilligemed Deres Medarbejdere paa Kontoret min Tak for den Gjæstfrihed, der blev os bevist ved vor Ankomst til Kjøbenhavn efter

den lange og besværlige Rejse. Jeg kan altid erindre mine Velgjørere og føler taknemlig til vor fælles Fader for hans Godhed imod mig.

Om mit Liv maa blive sparet, til jeg kommer tilbage til vort Bjerghjem, skal endel af mine Dage blive ofret til vore Børns almindelige Vel, da jeg ser mere Nødvendigheden af dette nu end nogensinde før. Jeg tror, de ville blive Redskaber i Herrens Haand til at udføre et stort Arbejde her paa Jorden, eftersom Friheden bliver mer og mer almindelig, og Folket derved mere modtageligt for Kundskab, Fornuft og Sandhed.

Modtag tilligemed Deres Medarbejdere i Evangeliet en kjærlig Hilsen fra

Deres Broder i Pagten
S. Petersen.

Uddrag af et Brev
fra Br. P. Ahlstrøm til Præs. N. Anderson i Malmø.

St. George den 1ste Jan. 75.

— — Vi vare 14 Brødre, som bleve kaldte til at gaa ned til St. George forat arbejde paa Templet i 6 Maaneder, saa at vi nu udgjøre en Styrke af 100 Mand i det Hele alene fra Sanpete. En god Aand er altid herskende under vort Arbejde her, og vi føle, det er vor Pligt at adlyde Præstedømmet, thi uden Lydighed gaa vi tabt af alle Velsignelser. Mit Arbejde bestaar i at hjælpe til at faa Taget paa, som vil blive omtrent fladt og skal bedækkes med Bly. Du kan tro, at det er en brilliant Bygning. Der arbejdes nu paa den sidste Etage, og det er Præsidentskabets Ønske, at Murene skulle være færdige til den 1ste April, da det saa vil blive os tilladt at gaa hjem til vore Familier. Mange Snedkere ville blive kaldte til Foraaret at komme her og arbejde; jeg antager, min Mission vil vare til Sommeren, og jeg skal være tilfreds med at arbejde, hvor Herrens Tjenere maatte kalde mig. Præsident Young har sendt Mænd til Salt Lake City forat afhente en Døbefond, der skal hvile paa 12 Bronce-Oxer, hvilket Altsammen er støbt og færdig. Daab for de Døde vil blive udført saa snart som mulig. Præsident Young kommer her hver Dag forat se til, hvorledes Arbejdet gaar; det er ham meget om at gjøre at faa denne Bygning færdig. De Helliges Bønner opstige varme for Profeten, at hans Dage maa blive mange paa Jorden til at lede Israel fremad. Apostaterne, med deres Mund fuld af Løgn og deres Tunge fuld af Forgift, tale og udsende alle Slags Usandheder angaaende Guds Tjenere og Herrens Værk, men de ville faa sin Løn, dersom de ikke omvende sig. Vi have havt mange udmærkede Forsamlinger her i St. George, saa at Adskillige have opstaaet at profetere, og Andre have talt i Tungemaal; Herrens Aand har saaledes været udgydt over os i et rigeligt Maal. Juledag holdt Geo. A. Smith en ypperlig Tale, saa mange af de Hellige græd af Glæde og klappede i Hænderne og raabte Hosianna; det var isandhed en Glædesdag for os Alle. — —

Profetiernes Opfyldelse.

Enkelte af vore Læsere ville vistnok af Kirkehistorien erindre, hvorledes de Hellige under deres Ophold i Staten Missouri bleve røvede, plyndrede, forfulgte og tilsidst aldeles fordrevne fra denne Stat. Det blev derfor ved denne Lejlighed profeteret, at de samme Ulykker og den samme Røven og Plyndring skulde i sin Tid falde tilbage paa deres egne Hoveder i dobbelt Maal. Kiv, Strid, Uenighed, Mord, Drab og Røveri skulde blive herskende overalt i Landet. Det synes, som om denne Profeti allerede begynder at gaa i Opfyldelse, da man af Nedenstaaende, der er et Uddrag af en amerikansk Avis, vil kunne danne sig et Begreb om Tilstanden der for Tiden:

„Staten Missouri har ved indirekte at opmuntre Landevejsrøvere og ved at tilbyde Mordere et Asyl vundet en ikke misundelsesværdig Berømmelse. I Begyndelsen af 1871 blev Deligencen overfalden paa Vejen til Hot Springs i Arkansas, og alle de Rejsende bleve udplyndrede til Skindet, hvorefter Banditterne begave sig til Missouri, hvor de endnu færdes paa fri Fod. Den 21de Juli 1873 lagde en Røverbande Hindringer ivejen for et Tog paa Chikago, Rock Island og Pacifik-Banen i Nærheden af Adajri, Iowa. Da Toget nærmede sig, skjød de fra et Baghold paa Lokomotivføreren, og Toget gik ud af Sporet, hvorpaa Banditterne i Fred og Ro udplyndrede Expresvognene og de Rejsende. De flygtede derpaa til det sydøstlige Missouri, og Ingen har endnu generet dem der. I Februar f. A. plyndrede en Røverbande ved Gads Hill i Missouri et Tog paa Irin-Mountain-Banen, medens det holdt ved Stationen. De Rejsende bleve udplyndrede lige til Skindet, og Røverne begave sig til det sydvestlige Missouri til en Egn, som i aarevis har været hjemsøgt af en Bande af Tyve og Mordere, der aldrig ere blevne foruroligede af Lovens Haandhævere. Det er den samme Røverbande, som myrdede Kaptejn Louis Lull fra Chikago. Fornylig blev atter et Jernbanetog plyndret, dennegang paa Kansas Pacific-Banen i Nærheden af Munca. En Skare af maskerede og velbevæbnede Banditter standsede Toget ved at opstable Skinner tvers over Sporet. Ligesom ved Adair, forsøgte man ogsaa her at dræbe Lokomotivføreren, men det mislykkedes dog. Da Toget var standset, undersøgte Banditterne Expresvognen og bemægtigede sig 30,000 Dollars, hvormed de begave sig paa Flugten til Missouri. En saadan Række af Overfald med væbnet Haand viser tydeligt nok, at Missouri er Hjemstedet for en ordnet Hær af Banditter, som føle sig sikre paa Beskyttelse der. Den Omstændigheder, at intet Medlem af denne Røverbande nogensinde er bleven straffet, samt at Statens Styrelse aldrig har gjort Skridt til at arrestere dem, synes at vise, at Autoriteterne ikke ere tilsinds at lægge dem Hindringer ivejen for Fortsættelsen af deres ulovlige Erhverv. Skjøndt deres Samlingssted er kjendt nok — den tapre, men ulykkelige Kaptejn Lull trængte derhen — og skjøndt Banditterne ere personlig bekjendte over hele Staten, er der endnu ikke truffen den fjerneste Foranstaltning til at arrestere dem, og det skjøndt de, foruden i de omtalte Overfald paa Jernbanetog, have gjort sig skyldige i en Mængde andre Forbrydelser. Staten Missouris demokratiske Legislatur lagde tvertimod Retfærdigheden alle mulige Hindringer ivejen, da Staten

Iowas Regjering efter Historien ved Gads-Hill gjorde store Anstrængelser forat gribe Ugjerningsmændene. Da disse Misgjerninger ustraffede have faaet Lov til at gjentage sig i et Tidsrum af tre Aar, og da Staten Missouri rimeligvis ogsaa i Fremtiden vil give disse Banditter Ly og Beskyttelse, saa maa man fordre af Jernbanerne i Iowa, Kansas og Missouri og de sydostlige Stater ialmindelighed, at de gjøre alvorlige Skridt til at beskytte deres Passagerer. Hvis Jernbanebetjentene havde været bevæbnede, saa vilde de gjentagne Anfald have kunnet været afslaaede, thi paa hvert Tog findes der i Gjennemsnit ti Mand, og Røverne have sjeldent været flere end fem eller sex. Imidlertid maa der gjøres noget Alvorligt forat beskytte det rejsende Publikum, der løber Fare nok ved Explosioner, Sammenstød, usikre Broer osv., selv om man befrier det for Faren for at blive udplyndret."

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Efter passende Overlæg raadede de ham til at besøge Kirkens Autoriteter i Council Bluffs og gave ham et Anbefalingsbrev med til Ældste W. Clayton, der var Lejrens Skriver. Han ankom til Council Bluffs den 30te og satte sig øjeblikkelig i Forbindelse med Præsident Young og Medbrødre. Den 1ste Juli traf han sammen med dem og overrakte dem til Gjennemlæsning følgende Instruktioner fra hans Overbefalingsmand:

„Vestens Armés Hovedkvarter, Fort Leavenworth den 19de Juni 1846.

„Min Herre! — Der siges, at der er en stor Skare Mormoner, som ønske at emigrere til Kalifornien i den Hensigt at tage fast Ophold i det Land, jeg maa derfor befale Dem at tage til deres Lejr og søge at hverve fire eller fem Kompagnier Frivillige blandt dem, som skulle forene sig med mig i min Expedition til det Land. Hvert Kompagni at bestaa af et Antal mellem 73 og 109 — Kompagniernes Officerer ville blive en Kaptejn, en Premierløjtnant og en Sekondløjtnant, som ville blive valgte af Folket selv og underkastede Deres Dom, Kaptejnerne kunne udvælge de underordnede Officerer, hvilket ligeledes er afhængig af Deres Dom. De Kompagnier, der paa denne Maade blive organiserede, ville blive mønstrede af Dem i de Forenede Staters Tjeneste, fra hvilken Dag de ville begynde at erholde Lønning, Rationer og øvrige Indrømmelser som andre Infanteri-Volontører, Enhver i Forhold til sin Rang. De vil ved Mønstringen af det fjerde Kompagni blive betragtet som havende en Oberstløjtnants Rang, Lønning og Sportler ved Infanteriet, og er autoriseret til at beskikke en Adjutant, en Majorsergeant og Kvartermester samt en Sergeant for Batallionen.

„Efterat Kompagnierne ere blevne organiserede, ville de marschere frem til dette Punkt, hvor de ville blive udrustede og beredte til at rykke i Felten, efter hvilket de under Deres Kommando ville følge efter mig i Retning af Santa Fe, hvor

De saa vil modtage nærmere Ordre fra mig.

„De vil ved Organisationen af Kompagnierne behage at rekvirere Provision, Vogne, Heste, Muldyr etc. De maa kjøbe Alt, hvad der er nødvendigt, og trække de nødvendige Vexler paa de forskjellige Kvartermester- og Kommissær-Afdelinger paa dette Sted, hvilke Thratter ville blive betalte ved Præsentationen.

„De vil lade Mormonerne bestemt forstaa, at jeg ønsker at tage dem som Frivillige for en Tid af tolv Maaneder, ligeledes at de maa marschere frem til Kalifornien, erholdende Lønning og Rationer under ovennævnte Tid, efter hvis Udløb de ville blive afskedigede og tilladte at beholde som deres private Ejendom de Geværer og Udrustnings-Gjenstande, hvormed de ville blive forsynede paa dette Sted.

„Hvert Kompagni vil blive tilladt at medtage fire Kvinder som Vadskerkoner, der ville erholde Rationer og øvrige Indrømmelser som andre af vor Armés Vadskerkoner.

„Med de foregaaende Betingelser, som herved forelægges Mormonerne, og som ville blive troligen opfyldte af mig og andre Embedsmænd paa de Forenede Staters Regjerings Vegne, nærer jeg ingen Tvivl om, at De jo inden nogle faa Dage vil være istand til at hverve fem hundrede unge og raske Mænd til denne Expedition.

„Med særdeles Agtelse, Deres lydige Tjener

„S. W. Kearney,
Oberst af 1ste Dragon-Reg.

„Kapt. James Allen,
1ste Dragon-Regiment, Fort Leavenworth."

(Forts.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.